

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcov **1/ Mgr. A. Č.**, nar. X., bytom B., **2/ Ing. A. Č.**, nar. X., bytom v B. a **3/ Ing. B. Č.**, nar. X., bytom v B., zastúpených **JUDr. L. K.**, *advokátkou so sídlom B.*, proti žalovanému **Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky**, so sídlom Banská Bystrica, J. Švermu 43, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia predsedníčky Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky zo 16. septembra 2009 zn. POZ 1800-2001/OZ 200632 II/157-2009 a rozhodnutia žalovaného prvostupňového správneho orgánu z 31. januára 2008 zn. POZ 1800-2001/OZ 200632-I/9-2008, o odvolaní žalobcov 1/ - 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 05. marca 2010, č. k. 24S/56/2009-111 takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 05. marca 2010, č. k. 24S/56/2009-111 **potvrďuje.**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

Odôvodnenie:

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu žalobcov, ktorou sa domáhali zrušenia v záhlaví uvedených správnych rozhodnutí, ktorými bolo na návrh Mesta Skalica rozhodnuté o výmaze ochrannej známky majiteľov – žalobcov 1/ až 3/ č. 200632, a to slovnej ochrannej známky S.R..

Krajský súd sa vyporiadal s námietkami žalovaných 1/ až 3/, ktorí v konaní uplatňovali svoje právo preukázať splnenie podmienok podľa § 16 ods. 2 zákona o ochranných známkach, a zabrániť tak výmazu napadnutej slovnej ochrannej známky, tvrdiac, že označenie S.R. pre výrobky majiteľa ochrannej známky nadobudlo rozlišovaciu spôsobilosť, a teda boli splnené podmienky podľa § 16 ods. 2 zákona č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2009 (ďalej len „zákon č. 55/1997 Z. z.“ alebo aj „zákon o ochranných známkach“) a na toto svoje tvrdenie v správnom konaní predložili dôkazy.

Na rozdiel od žalobcov 1/ až 3/, ktorí zastávali názor, že správny orgán nezistil spoľahlivo skutkový stav veci a že dôkazy vykonané v správnom konaní nepreukázali, že ochranná známka S.R. je označenie, ktoré slúži v obchode na určenie druhu, akosti, množstva, účelu, hodnoty, zemepisného miesta pôvodu alebo iných vlastností tovarov alebo služieb, prípadne časti tovarov, či poskytovania služieb, krajský súd uzavrel, že skutkový záver žalovaného, že v obchode sa slovné spojenie „s.r.“ používa v tom zmysle, že odborná aj laická spotrebiteľská verejnosť toto označenie spája s druhom vína, konkrétne ide o červené víno pochádzajúce z oblasti Skalice, logicky a jednoznačne vyplynul z vykonaného dokazovania publikovanými článkami. Krajský súd tiež poukázal na to, že správny orgán vykonal dokazovanie všetkými účastníkmi navrhnutými dôkazmi, ktoré v súlade so zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) a zákonom o ochranných známkach vyhodnotil jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti, pričom žalovaný naplnil zákonnú povinnosť zistiť skutkový stav spoľahlivo.

Preskúmajúc námietku žalobcov 1/ až 3/, spočívajúcu v tvrdení, že ak žalovaný nepovažoval nimi predložené dôkazy za relevantné, mal v zmysle § 3 ods. 2 správneho poriadku povinnosť poučiť ich a nie vyhodnotiť tieto dôkazy ako irelevantné, dospel krajský súd k záveru, že nešlo o prípad, kedy účastník mohol utrpieť pre neznalosť práva ujmu, a teda o prípad, kedy by bol správny orgán zo zákona povinný poskytnúť takémuto účastníkovi pomoc a poučenie podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku, a teda správne konanie netrpí

v žalobe uvedenou procesnou vadou, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie správneho orgánu.

Poukazujúc na § 16 ods. 1 zákona č. 55/1997 Z. z., v zmysle ktorého správny orgán rozhodne o výmaze ochrannej známky v každom prípade, kedy zistí, že sa ako ochranná známka zapísalo označenie, ktoré je zo známkovej ochrany vylúčené, krajský súd konštatoval, že je nepodstatné, či správny orgán k uvedenému zisteniu dospeje v konaní na návrh tretej osoby, alebo v konaní bez návrhu. Ak teda správny orgán z vykonaných dôkazov zistí nezákonnosť zápisu ochrannej známky, je povinný ochrannú známku vymazať, bez ohľadu na to, v akom konaní k takému zisteniu dospeje.

Krajský súd dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie obsahujú jednak opis vykonaných dôkazov, a tiež ich hodnotenie a skutkové závery, ku ktorým správny orgán na ich základe dospel, t. j., že „s.r.“ sa v obchode používa na označovanie určitého druhu vína. Správny orgán správne aplikoval zákon o ochranných známkach, keď uvedenú skutočnosť správne právne vyhodnotil tak, že ako ochranná známka bolo zapísané označenie používané na označenie druhu, zemepisného pôvodu a vlastností tovaru, teda označenie, ktoré nemožno uznať ako slovnú ochrannú známku. Dôvody preskúmaného rozhodnutia presne korešpondujú s jeho výrokom. Na tom nič nemení konštatovanie správneho orgánu, že takéto označenie, ktorým sa označuje druh výrobku, nemá ani nemôže nadobudnúť rozlišovaciu spôsobilosť.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podali v zákonom ustanovenej lehote (§ 204 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) odvolanie žalobcovia 1/ - 3/ a žiadali, aby ho Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil a preskúmané rozhodnutie spolu s rozhodnutím z 31. januára 2008 č. POZ 1800-2001/OZ 200632-I/9-2008 v zmysle § 250j ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/ a e/ OSP zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnili náhradu trov súdneho konania vo výške spolu 427,45 eura.

Namietali, že v konaní nebol preukázaný nedostatok rozlišovacej spôsobilosti označenia S.R., ani naplnenie § 2 ods. 1 písm. c/ zákona o ochranných známkach. Krajský súd tak na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, že v obchode slovné spojenie „s.r.“ chápe spotrebiteľská aj laická verejnosť ako označenie konkrétneho druhu červeného vína pochádzajúceho z oblasti Skalica. Ani jeden z článkov predložených mestom Skalica neobsahuje skutočnosti, ktoré by hodnoverným spôsobom odôvodňovali jednoznačné prijatie skutkového záveru, ku ktorému dospel žalovaný správny

orgán a s ktorým sa krajský súd v napadnutom rozsudku stotožnil. Podľa názoru žalobcov nie je zrejmé, koho žalovaný považoval za odbornú verejnosť a na základe čoho dospel k záveru o spôsobe vnímania ochrannej známky laickou verejnosťou, t. j. bežným spotrebiteľom tak, že tento si S.R. spája s druhom červeného vína pochádzajúceho z oblasti Skalica a nie so žalobcami ako s jeho výrobcami. Žalobcovia ďalej poukázali na to, že právny predchodca žalobcov bol jediným vystavovateľom červeného vína nazvaného S.R., viaceré internetovské stránky uvedené v listinných dôkazoch k návrhu na výmaz ochrannej známky sú priamymi odkazmi na stránky žalobcov, prípadne odkazmi na stránky obsahujúce samostatné slová „s.“ a „r.“ v iných súvislostiach. Navyše, viaceré z uvedených internetovských stránok len preberajú konštatovanie o tradičných produktoch mesta Skalica, a teda ich nemožno považovať za názor všeobecne prevládajúci na celom území Slovenska, a teda ani ako názor širokej laickej verejnosti, t. j. bežného spotrebiteľa. Za úplne neprijateľné považujú žalobcovia to, že žalovaný svoje závery vyvodil aj z tvrdení mesta Skalica odvolávajúcich sa na konanie osôb, ktoré porušovali práva žalobcov k ich ochrannej známke. Takéto dôkazy, podľa názoru žalobcov, nemožno považovať za opodstatnené a je neprípustné, aby ich žalovaný bral pri svojom rozhodovaní do úvahy, najmä nie ako podklad pre preskúvané rozhodnutie. Namietli, že v konaní nebolo prihliadnuté na články vydané v čase pred zápisom ochrannej známky.

Žalovaný podľa žalobcov nezistil spoľahlivo skutkový stav, stotožnil sa s tvrdeniami Mesta Skalica uvedenými v návrhu na výmaz ochrannej známky, pričom ani jeden z predložených dôkazov nepreukazuje tvrdenia Meste Skalica, že označenie S.R. sa vo vedomí spotrebiteľov spája s vínom, ktoré sa vyrába v Skalici a nie s majiteľom tejto ochrannej známky.

Krajský súd podľa žalobcov nesprávne v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že „S.r.“ možno považovať za označenie druhu odrodového vína, čo rozporovali už v žalobe. „S.r.“ nie je odrodové víno, ale vyrába sa kupážou troch vín, a teda nie je druhom vína, ale konkrétnym produktom, červeným vínom produkovaným žalobcami. Krajský súd vychádzal naopak z mylného názoru, že „S.r.“ je druh tovaru (vína). V tejto súvislosti odvolatelia poukázali tiež na skutočnosť, že ani žalovaný v preskúvanom rozhodnutí nekonštatuje existenciu tejto prekážky zistenej krajským súdom, ale prekážku podľa § 2 ods. 1 písm. c/ zákona o ochranných známkach, t. j., že napadnutá známka bola iba označením, ktoré sa skladalo zo slovného spojenia určujúceho zemepisné miesto pôvodu a vlastností tovarov. Krajský súd teda uvedeným konštatovaním existencie ďalšej prekážky zápisnej spôsobilosti

ochrannej známky doplnil vecnú a právnu argumentáciu preskúmaného rozhodnutia, čím neprijateľným spôsobom zasiahol do práva voľného hodnotenia dôkazov, ktoré patrí správne orgánu.

Odvolytelia ďalej namietali nezrozumiteľnosť rozhodnutia žalovaného, ktorá vedie k jeho nepreskúmateľnosti (§ 250j ods. 2 písm. d/ OSP). Poukázali na dôvodovú správu k návrhu zákona o označeniach pôvodu výrobkov a zemepisných označeniach výrobkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, kde sa na str. 6 uvádza práve označenie „s.r.“ ako príklad označenia zemepisného názvu spolu s fantazijným údajom. Keďže ide o fantazijný prvok ochrannej známky, nie je možné toto slovné označenie hodnotiť ako označenie druhu tovaru (vína), pretože druhom tovaru by v danom prípade mohlo byť jedine označenie „červené víno“, prípadne „skalické červené víno“. V žiadnom prípade teda označenie „S.r.“ nemožno, tak ako to urobil krajský súd, považovať za vyjadrenie druhu alebo vlastností tovaru, respektíve za určenie druhu, akosti, množstva, účelu, hodnoty, zemepisného miesta pôvodu alebo iných vlastností tovarov alebo služieb, prípadne času výroby tovarov, či poskytnutia služieb v obchode tak, ako to uvádza § 2 ods. 1 zákona o ochranných známkach. Ak žalovaný konštatuje, že pri skúmaní naplnenia podmienok podľa § 2 ods. 1 zákona o ochranných známkach treba vždy prihliadať na celkový dojem, aký posudzované označenie vyvoláva, a to s prihliadnutím na povahu tovarov alebo služieb, pre ktoré je predmetné označenie nárokové, resp. zapísané ako ochranná známka, sú odvolatelia toho názoru, že žalovaný aplikovanú právnu normu nesprávne vyložil.

S ohľadom na uvedené zastávajú odvolatelia názor, že preskúmané rozhodnutie bolo vydané v rozpore s § 3 ods. 2 a ods. 4 druhá veta zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní („správny poriadok“), ako aj s Rezolúciou Výboru ministrov Rady Európy (77) 31 vyjadrujúcou minimálny štandard pre účastníkov správneho konania, v zmysle ktorej má účastník správneho konania výslovne právo vyjadriť sa pred správnym orgánom ku skutočnému stavu veci, uvádzať dôkazy, prípadne navrhovať, aké prostriedky použiť pri dokazovaní, právo byť informovaný ešte pred vydaním rozhodnutia o všetkých skutočnostiach, na základe ktorých bude o veci rozhodnuté.

Odvolytelia tiež poukázali na rozpornosť preskúmaného rozhodnutia s § 46 správneho poriadku, pretože žalovaný postupoval podľa § 16 ods. 1 zákona o ochranných známkach, hoci neboli naplnené podmienky ustanovené v § 2 ods. 1 písm. c/ zákona o ochranných známkach. Ak teda krajský súd konštatoval súlad medzi výrokom preskúmaného rozhodnutia a jeho odôvodnením, tento jeho záver nemožno akceptovať

ako správny, pretože žalovaný rozhodol o o výmaze ochrannej známky podľa § 2 ods. 1 písm. c/ zákona o ochranných známkach, ale odôvodnil ho tým, že ochranná známka nespĺňala podmienky podľa § 2 ods. 1 písm. b/ zákona o ochranných známkach, t. j., že nemala rozlišovaciu spôsobilosť.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu poukázal na nejednoznačnosť a nedôvodnosť tvrdení žalobcov o pochybení krajského súdu. Zdôraznil, že v konaní o výmaze ochrannej známky č. 200632 „S.r.“ z registra ochranných známk bolo po komplexnom posúdení dôkazov predložených v konaní zistené, že slovné označenie „S.r.“ je označením, ktoré pozostáva zo zemepisného označenia pôvodu tovarov (v súčasnosti už neplatné, ale v čase zápisu slovného označenia „S.r.“ do registra ochranných známk zapísané v registri označení pôvodu výrobkov pre výrobok víno s vymedzením akosti a charakteristických znakov ako „prírodné hroznové víno červené, pochádzajúce z vymedzenej oblasti“) a slova „r.“ označujúceho vlastnosti a akosť výrobku. Z uvedeného je zrejmé, že dotknutá ochranná známka č. 200632 „S.r.“ nespĺňala podmienky na zápis v zmysle § 2 ods. 1 písm. c/ zákona č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach (v znení zákona č. 577/2001 Z. z.), pretože ju tvoria výlučne značky alebo údaje slúžiace v obchode na určenie druhu, akosti, množstva, účelu, hodnoty, zemepisného miesta pôvodu alebo iných vlastností tovarov alebo služieb. Zdôraznil, že toto slovné spojenie nemá rozlišovaciu spôsobilosť, nie je schopné identifikovať výrobky konkrétnej osoby a odlíšiť ich od výrobkov inej osoby. Označenie „S.r.“ nie je spôsobilé vytvoriť nevyhnutnú väzbu medzi výrobkom a subjektom, ktorý ho vyrába. Ako aj vyplynulo z konania, pre spotrebiteľa je označenie „S.r.“ označením červeného vína pochádzajúceho zo Skalice, ktoré má svoje špecifické vlastnosti, ktoré však môžu byť produkované viacerými subjektmi z tejto oblasti (je teda druhom vína, ako to formuloval aj krajský súd vo svojom rozsudku).

Vo vzťahu k argumentácii žalobcov k ustanoveniu § 3 ods. 1 písm. c/ zákona o ochranných známkach, t. j. možnosti opätovného zápisu ochrannej známky, žalovaný podotkol, že v registri ochranných známk nebola pre iného majiteľa zapísaná zhodná obchodná známka, a teda situácia predpokladaná v § 3 ods. 1 písm. c/ zákona o ochranných známkach objektívne nemohla nastať. Navyše možnosť opätovného zápisu ochrannej známky nie je dôkazom jej rozlišovacej spôsobilosti.

Žalovaný tiež poukázal na mylný názor žalobcov, že *„zákon neukladá ako podmienku pre platnosť ochrannej známky, aby ju každý spotrebiteľ musel vnímať len v spojitosti*

s jej majiteľom“, pretože táto požiadavka vyplýva už zo samotnej definície ochrannej známky, či už podľa § 1 ods. 1 zákona š. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach účinného do 31. decembra 2009, alebo § 2 zákona č. 506/2010 Z. z. o ochranných známkach účinného od 01. januára 2010.

Tvrdenie žalobcov o nesúlade výroku preskúmaného rozhodnutia s jeho odôvodnením, spočívajúcom v uvedení vo výroku § 2 ods. 1 písm. c/ zákona o ochranných známkach a v odôvodnení § 2 ods. 1 písm. b/ zákona o ochranných známkach v odôvodnení ako dôvodu pre výmaz ochrannej známky, označil žalovaný za zjednodušujúce prehliadnutie vnútornej systematiky právnej úpravy zápisných výluk. Zápisné výluky podľa § 2 ods. 1 písm. b/ až e/ zákona o ochranných známkach treba vnímať vo vzájomnej súvislosti, pričom v § 2 ods. 1 písm. b/ zákona je uvedený všeobecný dôvod predstavujúci zápisnú prekážku (nedostatok rozlišovacej spôsobilosti prihláseného označenia), na čo podrobnejšie nadväzujú užšie zadefinované dôvody nedostatku rozlišovacej spôsobilosti (§ 2 ods. 1 písm. c/ až e/ zákona). V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia bol nedostatok rozlišovacej spôsobilosti konštatovaný v súvislosti s preukázaním existencie absolútnej prekážky zápisnej spôsobilosti označenia „S.r.“ v zmysle § 2 ods. 1 písm. c/ zákona o ochranných známkach, ktorá je spätá s absenciou rozlišovacej spôsobilosti, je jej konkretizáciou. Pri skúmaní naplnenia podmienok § 2 ods. 1 písm. c/ zákona o ochranných známkach je nutné brať do úvahy celkový dojem, ktorým posudzované označenie pôsobí, s prihliadnutím na povahu tovarov a služieb, pre ktoré je nárokované, resp. zapísané ako ochranná známka.

Na rozdiel od žalobcov žalovaný zastáva názor, že slovný prvok „r.“ vo vzťahu k zapísaným tovarom („čerstvé hrozno, vína všetkých druhov“) bude v mysli spotrebiteľa evokovať konkrétny význam, resp. vlastnosti (farbu), a nemožno ho považovať za fantazijný prvok. Z hľadiska známkovej ochrany nejde o dovolené metaforické vyjadrenie farby vína, ale o využitie a prisvojenie si dlhodobu budovanej predstavy spotrebiteľov spojenej so slovom „r.“ vo vzťahu k vínu. Závery o absencii rozlišovacej spôsobilosti slova „r.“ vo vzťahu k predmetným tovarom podporujú aj údaje o označeniach, respektíve ochranných známkach v registri žalovaného („Slovácky rubín“, „Vino Nitra Pribinov rubín“, „Skalický rubín“). Argumentácia poukazom na dôvodovú správu k zákonu č. 469/2003 Z. z. o označeniach pôvodu výrobkov a zemepisných označeniach výrobkov nie je podľa žalovaného namieste. Jej účelom bolo odlišiť rôzne štruktúry označenia pôvodu alebo zemepisného označenia, ktoré môžu byť v zásade tvorené:

a) zemepisným názvom lokality,

- b) zemepisným názvom lokality v spojení s názvom výrobku, alebo
- c) zemepisným názvom lokality v spojení s fantazijným údajom. Fantazijnosť slova „r.“ v prípade c) je potrebné chápať v protiklade k slovu „víno“ ako názvu výrobku.

K žalobcami namietanému porušeniu § 3 ods. 4 správneho poriadku a námietke, že žalovaný nezistil spoľahlivo stav vecí, žalovaný uviedol, že postupoval v súlade s § 40b zákona o ochranných známkach, rozhodnutia vydané v konaní náležite a logicky, v rámci voľnej úvahy, odôvodnil, ktoré skutočnosti boli podstatné pre prijatie preskúmaného rozhodnutia. Plne sa stotožnil so zisteniami krajského súdu a zdôraznil, že hodnotenie dôkazov prislúcha v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov (§ 40b ods. 2 zákona o ochranných známkach) jemu, a je preto na jeho zvážení, či bude dôkazné materiály predložené účastníkom konania v konkrétnom prípade považovať za spôsobilé osvedčiť tvrdené skutočnosti. Sám fakt, že sa žalobcovia nestotožňujú s hodnotením vykonaných dôkazov nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

S ohľadom na uvedené skutočnosti žiadal žalovaný, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil a účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP). Odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Predmetom prieskumu v tomto súdnom konaní je rozhodnutie o výmaze slovnjej ochrannej známky č. 200632 „S.r.“. Z hľadiska námietok žalobcov (majiteľov predmetnej ochrannej známky) je pre riadne zistenie zákonnosti preskúvaného rozhodnutia žalovaného potrebné skúmať jednak správnosť procesného postupu žalovaného (namietané nedostatočné zistenie skutočného stavu vecí, rozpor vo výroku a v odôvodnení preskúvaného rozhodnutia a jeho nezrozumiteľnosť), a jednak aspekty hmotnoprávneho posúdenia, či boli naplnené skutočnosti podľa § 16 ods. 1 zákona č. 55/1997 Z. z. pre výmaz predmetnej ochrannej známky z dôvodov nedostatku rozlišovacej spôsobilosti.

Samostatnou otázkou je následne posúdenie skutočnosti, či krajský súd vo svojom rozhodnutí prekročil svoje oprávnenia dané právomocou preskúmať správne rozhodnutie z hľadiska jeho zákonnosti a tak ako tvrdia žalobcovia v podanom odvolaní, doplnil (rozšíril) dôvody „správnosti“ preskúvaného správneho rozhodnutia.

Úrad priemyselného vlastníctva rozhodol v prvom stupni o výmaze predmetnej ochrannej známky rozhodnutím z 31. januára 2008 zn. POZ 1800-2001/OZ 200632-I/9-2008, druhostupňové rozhodnutie zn. POZ 1800-2001/OZ 200632 II/157-2009 bolo vydané 16. septembra 2009. Obe rozhodnutia sa teda spravujú režimom zákona č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach, účinným do 31. decembra 2009.

Ustanovenie § 37 zákona o ochranných známkach výslovne upravuje rozsah použitia všeobecných predpisov o správnom konaní (správneho poriadku) na konanie vo veciach ochrannej známky tak, že tieto sa použijú na všetky druhy konaní podľa zákona o ochranných známkach s výnimkou ustanovení § 19, 23, 28 až 30, § 32 až 34, § 39, 49, 50, § 59 ods. 1 a § 60.

Zákon o ochranných známkach následne v § 38 a nasl. osobitne upravuje niektoré aspekty konania vo veciach ochranných známk (účastníkov konania, niektoré náležitosti podaní, podklady pre rozhodnutie, opravné prostriedky), ktoré sú vo vzťahu k obdobným ustanoveniam správneho poriadku *lex specialis*.

Žalobcovia namietali procesné pochybenia správnych orgánom, ktoré námietky krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. V prípade, ak by dosiahli taký stupeň intenzity, že by došlo k odňatiu práva konať pred správnym orgánom, nemohol by súd na preskúmané rozhodnutie nahliadať ako na zákonné, a to bez ohľadu na právny názor v ňom vyslovený.

Základné pravidlá správneho konania sú vymedzené v § 3 správneho poriadku. V prvom rade sú správne orgány povinné postupovať v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Odsek 2 ustanovuje povinnosť správnych orgánov postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne mu vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb (odsek 3). Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely (odsek 4).

Zákon o ochranných známkach súčasne v § 42b upravuje práva a povinnosti správneho orgánu a účastníkov konania pri zisťovaní podkladov pre rozhodnutie. Ustanovuje povinnosť účastníkov konania predložiť alebo navrhnúť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom súčasne zakotvuje právo a povinnosť úradu vykonávať dokazovanie a hodnotiť dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Len skutkový stav zistený z vykonaných dôkazov, ktoré boli účastníkmi predložené alebo navrhnuté, môže byť podkladom pre rozhodnutie. Správny orgán je povinný postupovať v súlade s správnym poriadkom, aj keď účastník je nečinný a správny orgán nenavrhuje alebo nepredkladá žiadne dôkazy a k veci samej sa žiadnym spôsobom nevyjadruje. Nečinný účastník však následne nemôže namietať nevykonanie dôkazov, respektíve neuváženie skutočností, ktoré mohol oznámiť, označiť alebo predložiť a neurobil tak. Účastník správneho konania má nielen právo navrhovať dôkazy, ale na potvrdenie pravdivosti svojho tvrdenia má súčasne aj povinnosť dôkazy správny orgán predkladať, pričom nesplnenie tejto povinnosti môže mať za následok neunesenie jeho dôkaznej povinnosti ovplyvňujúcej výsledok konania.

Výmaz ochrannej známky z registra je konaním, ktoré môže začať na základe podnetu (návrhu) tretej osoby, alebo ho môže úrad začať sám z vlastného podnetu, keď zistí, že bola zapísaná v rozpore s podmienkami na jej zápis do registra ustanovenými zákonom. Pokiaľ je konanie začaté na návrh tretej osoby, nevyžaduje sa, aby táto bola už zapísanou ochrannou známkou osobitne dotknutá (napr. zameniteľnosť vymazávanej ochrannej známky s ochrannou známkou navrhovateľa výmazu).

Z administratívneho spisu predloženého žalovaným pre potreby súdneho konania nevyplýva, že by žalovaný správny orgán akýmkoľvek spôsobom obmedzil, či až zabránil žalobcom realizovať ich právo vyplývajúce z § 3 správneho poriadku. Naopak, žalovaný poskytol žalobcom priestor na vyjadrenie sa k veci, predloženie nových dôkazov, poučil ich o možnosti nahliadnuť do spisu, z ktorého si mohol zabezpečiť kópie a odpisy. Žalobcovia boli o konaní riadne informovaní, žalovaný s nimi komunikoval, návrhy Mesta Skalica im boli riadne zaslané na vyjadrenie, ktoré právo aj využili. Žalovaný teda nepochybil, ak v konaní pokračoval a vydal rozhodnutie vo veci samej bez toho, aby osobitným spôsobom (osobitnou výzvou) umožnil účastníkom vyjadriť sa pred samým rozhodnutím.

Účelom citovaného ustanovenia je v prvom rade ochrana práv účastníka správneho konania, no nemenej dôležitým cieľom je tiež eliminácia zbytočných prietáhov konania (potreba viacerých výziev na odstránenie nedostatkov podaní, opakované výzvy na návrhy pre doplnenie dokazovania a pod.). Nemožno preto rozumne od správneho orgánu očakávať, že bude predvídať možné výhrady a námietky účastníkov konania a v súlade s týmito s účastníkom komunikovať. Právo účasti na konaní nie je totiž čisto pasívnym právom účastníka, je tiež zaisťované napr. právom oboznamovať sa s obsahom spisu (§ 23 správneho poriadku), ale tiež už uvedeným právom predkladať alebo navrhovať dôkazy na podporu vlastných tvrdení, resp. na vyvrátenie tvrdení správneho orgánu alebo iného účastníka, ktoré je v § 40b ods. 1 zákona o ochranných známkach a aj v § 34 ods. 2 správneho poriadku formulované ako povinnosť účastníka. Súčinnosť upravená vo viacerých ustanoveniach správneho poriadku v znení neskorších predpisov (§ 3 ods. 2, § 33 ods. 2, § 56) vyjadruje vzájomnú jednotu práv a povinností.

Hodnotenie a výklad tvrdení a dôkazov sa v správnom konaní spravuje zásadou voľného hodnotenia dôkazov, pričom táto činnosť je zverená výlučne správneho orgánu. Pri pochybnostiach účastníka o správnosti urobených záverov, má tento možnosť využiť opravné prostriedky v rozsahu, v akom ich zákon pripúšťa. V prejednávanej veci je z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia zrejmé, že žalovaný sa dôkazmi predloženými v konaní zaoberal a hodnotil ich z hľadiska tvrdení Mesta Skalica (navrhovateľ výmazu), ako aj žalovaných, skúmal výpovednú hodnotu najmä obsahov článkov a internetovských stránok, ale aj faktúr, ocenení či ďalších listinných dôkazov predložených žalobcami. Spôsob, akým žalovaný a tiež správny orgán prvého stupňa vykonali dokazovanie a vyhodnotili dôkazy, je plne v súlade s riadnym konaním tak, ako ho predpokladajú správny poriadok a zákon o ochranných známkach.

Osobitne žalobcovia namietali porušenie § 3 ods. 4 správneho poriadku, v zmysle ktorého je správny orgán povinný dbať o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely. Žalovaný sa vypořiadal aj s tou námietkou žalobcov, pričom so spôsobom jej vyhodnotenia sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil. Zákon nikde nedefinuje pojem „skutkovo zhodný alebo podobný prípad“, a teda ide o termín, ktorého výklad v konkrétnej veci je na správnom orgáne

a jeho voľnej úvahe. To, či je prejednávaný prípad skutkovo zhodný alebo podobný s iným, už skôr rozhodnutým prípadom, je vecou, ktorú správny orgán vyhodnocuje v rámci vykonávania dokazovania.

Z rozhodnutia vo veci a ani z predloženého spisu nevyplýva, že by v prejednáwanej veci žalovaný svojou úvahou pri hodnotení, či žalobcami uvedené prípady boli podobné alebo zhodné s prípadom ich ochrannej známky, prekročil zákonom ustanovené medze pre voľnú úvahu. Najvyšší súd dáva do pozornosti žalobcov, že hoci sa niektoré prípady môžu javiť ako zhodné alebo podobné, stačí rozdiel v na pohľad nepodstatnom detaile na to, aby bolo vylúčené použitie § 3 ods. 4 vety druhej správneho poriadku pre rozhodnutie v neskoršie napadnutej veci. Navyše pri aplikácii uvedeného ustanovenia treba vychádzať z jeho gramatického výkladu, v zmysle ktorého zákonodarca aj v skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch pripúšťa rozdiely, tieto však musia byť náležite odôvodnené.

V prejednáwanej veci žalovaný svoje rozhodnutie riadne a dostatočne odôvodnil, vysvetlil, prečo označenie „S.r.“ nemožno považovať za spĺňajúce podmienky pre registráciu ako ochranná známka, čím ho vymedzil ako osobitný prípad (špecifický prípad).

Ďalším z dôvodov nezákonnosti preskúmaného rozhodnutia je v zmysle odvolania žalobcov porušenie § 46 správneho poriadku, spočívajúce tiež (okrem námietky zistenia skutkového stavu veci) v tom, že žalovaný správny orgán vydal rozhodnutie o výmaze ochrannej známky podľa § 16 ods. 1 zákona o ochranných známkach, hoci na to neboli splnené predpoklady ustanovené touto právnou normou.

Podľa § 16 ods. 1 zákona o ochranných známkach úrad vymaže ochrannú známku z registra, ak v konaní začatom na návrh tretej osoby alebo v konaní z vlastného podnetu zistí, že bola zapísaná v rozpore s podmienkami na jej zápis do registra ustanovenými zákonom. Podmienky pre zápis označenia ako ochrannej známky upravuje zákon o ochranných známkach, pričom základné podmienky sú ustanovené v § 1 - § 3 zákona, kde je pozitívne a negatívny vymedzený pojem „ochranná známka“.

V zmysle § 1 ods. 1 zákona o ochranných známkach ochrannou známkou sa rozumie akékoľvek označenie, ktoré možno graficky znázorniť a ktoré tvoria najmä slová vrátane osobných mien, písmená, číslice, kresby, tvar výrobku alebo jeho obal, prípadne ich vzájomné kombinácie spôsobilé rozlíšiť tovary alebo služby jednej osoby od tovarov alebo služieb inej osoby, zapísané do registra ochranných známk (ďalej len „register“). Pre prejednávanú vec je relevantné negatívne vymedzenie ochrannej známky (tzv. výluka zo zápisnej spôsobilosti) obsiahnuté v § 2 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona o ochranných známkach. Za ochrannú známku nemožno uznať označenie, ktoré nemá rozlišovaciu spôsobilosť (§ 2 ods. 1 písm. b/), ako ani to, ktoré tvoria výlučne značky alebo údaje slúžiace v obchode na určenie druhu, akosti, množstva, účelu, hodnoty, zemepisného miesta pôvodu alebo iných vlastností tovarov alebo služieb, prípadne času výroby tovarov či poskytnutia služieb (§ 2 ods. 1 písm. c/).

Obe uvedené ustanovia sú samostatnými dôvodmi výluky zo zápisnej spôsobilosti avšak je potrebné ich vnímať a vykladať vo vzájomných súvislostiach. Vlastnosti menované v ustanovení § 2 ods. 1 písm. c/ zákona o ochranných známkach predstavujú okrem osobitného dôvodu pre odmietnutie zapísania označenia do registra ochranných známk, resp. pre výmaz ochrannej známky z tohto registra, aj užšiu špecifikáciu foriem nespôsobilosti rozlíšiť výrobky alebo služby, čo je výluka podľa § 2 ods. 1 písm. b/ zákona o ochranných známkach. Nemožno preto pokladať za nesprávnosť v odôvodnení rozhodnutia, pokiaľ správny orgán argumentuje poukazom na obe tieto zákonné ustanovenia vzájomne, najmä nie v prípade, ak dôvodom uvedeným v záhlaví rozhodnutia pre výmaz známky je ustanovenie § 2 ods. 1 písm. c/ o ochranných známkach, ktorý je, ako už bolo uvedené, špecifikáciou dôvodu podľa § 2 ods. 1 písm. b/ zákona o ochranných známkach.

Zmyslom a účelom používania ochranných známk je rozlíšenie výrobkov a služieb rôznych výrobcov, resp. poskytovateľov, pričom rozlišovacia spôsobilosť nespočíva len v spôsobilosti odlíšiť jeden konkrétny výrobok (službu) od iného, ale i v zameniteľnosti výrobcov (poskytovateľov) výrobkov (služieb) rovnakého druhu. Rozlišovaciu spôsobilosť je nutné skúmať vždy z niekoľkých hľadísk, a to predovšetkým vizuálneho, fonetického a významového.

Za označenia alebo ochranné známky nemajúce rozlišovaciu spôsobilosť, t. j. za zameniteľné, sa považujú také, ktorých slovné, obrazové, alebo aj kombinované prevedenie môže vo vedomí spotrebiteľskej verejnosti vyvolať nebezpečenstvo zámenny označenia alebo ochranných známok pochádzajúcich od rôznych subjektov alebo nebezpečenstvo vzniku mylnej predstavy o vzájomnej spojitosti s označením alebo ochrannou známkou so skorším právom prednosti. Pri posudzovaní rozlišovacej spôsobilosti označenia alebo ochranných známok je predmetom hodnotenia jednak celkový dojem, ktorý označenie u spotrebiteľa môže vyvolať a ďalej jeho jednotlivé vizuálne, fonetické a sémantické podobnosti s ohľadom na prípadné farebné prevedenie, grafické usporiadanie, ako aj s ohľadom na dominantné prvky, pričom označenia alebo ochranné známky sa vždy posudzujú v takej podobe, v akej sú prihlásené, resp. zapísané v registri ochranných známok.

V prejednávanej veci žalobcovia zastávajú názor, že žalovaný, ako aj krajský súd dospeli k nesprávnemu právnemu názoru, že označenie „S.r.“ nemá rozlišovaciu spôsobilosť takého stupňa, aby si s ním spotrebiteľská a odborná verejnosť spájala konkrétny druh červeného vína vyrábaného žalobcami (resp. ešte ich právnym predchodcom).

Najvyšší súd Slovenskej republiky už vyššie konštatoval, že v konaní, osobitne v dokazovaní vykonanom správnym orgánom prvého stupňa a žalovaného nezistil procesné pochybenie. Preto sa ďalej zaoberal právnym posúdením veci samej.

Ustanovenie § 2 zákona o ochranných známkach v podstate preberá ustanovenie čl. 7 nariadenia Rady (ES) č. 40/94 o ochrannej známke spoločenstva. K pojmu rozlišovacej spôsobilosti už viackrát zaujal stanovisko aj Súdny dvor Európskej únie (predtým Európsky súdny dvor). V rozhodnutí ESD C-329/02 (SAT.1 SatellitenFernsehen GmbH v. Office for Harmonisation in the International Market) vyslovil, že pokiaľ ide o ochrannú známku zloženú zo slov alebo zo slova a čísla, prípadná rozlišovacia schopnosť môže byť skúmaná pre každý pojem alebo prvok oddelene, ale v každom prípade musí vychádzať z celkového vnímania tejto ochrannej známky relevantnou verejnosťou a nie z domnienky, že prvky, ktoré samostatne postrádajú rozlišovaciu spôsobilosť, nemôžu v kombinácii takúto spôsobilosť vykazovať. Sama okolnosť, že každý z týchto prvkov hodnotený samostatne je zbavený

rozlišovacej spôsobilosti, totiž nevyklučuje, že kombinácia, ktorú tvorí, môže rozlišovaciu spôsobilosť vykazovať. Už v skoršom rozhodnutí vo veci ESD C-456/01 P a C-457/01 P (Henkel KGaA v. Office for Harmonisation in the International Market) vymedzil posudzovanie rozlišovacej spôsobilosti ochrannej známky tak, že rozlišovacia spôsobilosť ochrannej známky v zmysle čl. 7 ods. 1 písm. b/ nariadenia č. 40/94 musí byť posudzovaná vzhľadom k jej vnímaniu relevantnou verejnosťou, ktorú tvoria bežne informovaní a primerane pozorní a obozretní priemerní spotrebitelia týchto výrobkov alebo služieb.

Žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán, skúmali rozlišovaciu schopnosť jednotlivých zložiek (slov) označenia „S.r.“ samostatne, ako aj v ich vzájomnej kombinácii, pričom dospeli k záveru, s ktorým sa najvyšší súd stotožňuje, že označenie pozostáva z geografického označenia – prívlastku „s.“ a podstatného mena „r.“, ktoré sú natoľko všeobecné, že nie sú spôsobilé u spotrebiteľa evokovať konkrétny výrobok, „červené víno ‘S.r.’“ produkovaný žalobcami.

Uviedli, že prívlastok „skalický“ v rámci označenia výrobku evokuje určenie geografického pôvodu výrobku ako červeného vína z regiónu Skalica, a to tiež v súvislosti so zapísaným označením pôvodu pre právneho predchodcu žalobcov platným do roku 2006. Aj v tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie ESD C-108/97 a C-109/97 (Windsurfing Chiemsee Produktions - und Vertriebs GmbH /WSC/ v. Boots - und Segelzubehör Walter Huber und Franz Attenberger), podľa ktorého zápis zemepisných názvov ako ochranných známok je vylúčený, pokiaľ tieto názvy označujú určité zemepisné miesta, ktoré sú už preslávené alebo známe v súvislosti s dotknutou kategóriou výrobkov alebo služieb, a ktoré teda vykazujú spojitosť s týmito výrobkami alebo službami pre zúčastnené kruhy.

Na internetovej stránke žalobcov (<http://www.-----.htm>) je uvedený nasledovný text: „Skalická vinohradnícka oblasť má veľmi dlhú a bohatú históriu. Preslávila sa najmä pestovaním odrody Frankovka konkrétnym klonom LAMPART pestovaním v Skalici. Získava sa z neho víno rubínovo červenej farby s typickou trpkosťou jemne škoricovou vôňou známou po celom Rakúsko-Uhorsku neskôr Slovensku a Česku s názvom „S.r.“. Jeho špeciálne podfarbenie a lahodná chuť sú dané železitou pôdou a vhodnými klimatickými

podmienkami. Podarilo sa nám zachovať v starej 70 - ročnej vinici tento klon a rozmnožiť ho. V súčasnosti pestujeme „Lampart“ na dvoch hektároch nových viníc, obnovili sme tradíciu výroby S.r. v Skalici. Elegancia a harmónia značkového vína S.r. je výsledkom štyri generácie trvajúcej rodinnej vinárskej tradície. [...] S.r. dôstojne obstál na medzinárodných výstavách o čom svedčia získané medaily. Je prírodné červené víno rubínovej farby, s jemnou sviežou vôňou, príjemne kyslé, harmonické jemne trpkasté s výrazným charakterom po odrode Frankovka modrá.“ Bez ohľadu na technológiu výroby vína, či sa jedná o víno jednozložkové alebo viacložkové, v ktorom smere si tvrdenia žalobcov počas konania odporujú (v konaní pred správnym orgánom prvého stupňa tvrdili, že víno sa nedorába kupážou, ale len z frankovky-lampert, v odvolacom sa už dorábalo kupážou frankovky-lampert, svätovavrinceckého a modrého portugalu) z tohto textu, ako aj z textov predložených Mestom Skalica, nachádzajúcich sa v administratívnom spise, ako aj citovaných v podobe internetovského odkazu (medzi inými aj stránky žalobcov www.-----.sk) je zrejmé, že „S.r.“ označuje „prírodné červené víno rubínovej farby, s jemnou sviežou vôňou, príjemne kyslé, harmonické jemne trpkasté s výrazným charakterom po odrode Frankovka modrá“ a spája sa so skalickou vinohradníckou oblasťou, v ktorej žalobcovia, resp. ich právny predchodca obnovili tradíciu dorábania tohto vína. Teda ani z vlastnej webovej stránky žalobcov nie je jednoznačne zrejmé, že by šlo o označenie pre víno dorábané práve a výlučne žalobcami, a že by si teda s týmto označením mal spotrebiteľ spájať práve a výlučne žalobcov (resp. ich právneho predchodcu). Je pritom irelevantné datovanie jednotlivých článkov, t. j. či boli na internete zverejnené pred alebo po zápise označenie „S.r.“ do registra ochranných známk, treba prihliadať na stav využívania internetu na účely propagácie výrobkov a služieb, resp. jednotlivých miest a obcí či regiónov. Používanie označenia pred jeho zápisom do registra pre majiteľa – právneho predchodcu žalobcov, ako aj jeho následné uvádzanie ako označenia pre červené víno typické pre región, spolu s históriou tohto vína (aj s ohľadom uvedeného na internetovej stránke žalobcov) nesvedčia v prospech tvrdení žalobcov o tom, že označenie „S.r.“ sa spája s nimi produkovaným vínom ako špecifickým produktom.

Žalobcovia argumentovali poukazom na faktúry predložené v konaní, ktoré sú vo veciach ochranných známk bežným prostriedkom pre preukazovanie používania ochrannej známky v obchodnom styku v spojení s jej majiteľom ako osobou oprávnenou na jej užívanie. Tieto, rovnako ako aj upozornenia na neoprávnené užívanie ochrannej známky adresované ďalším podnikateľským subjektom, ktoré žalobcovia predložili, treba

vnímať v kontexte vzájomných tvrdení a dôkazných prostriedkov predložených v konaní pred správny orgánom Mestom Senica. Hoci, ako uvádzajú žalobcovia, faktúry sú jedným z dôkazných prostriedkov svedčiacich o používaní ochranej známky pre tovary a služby jej majiteľa, nemožno však na ne prihliadať bez súvislosti s ďalšími dôkazmi a tvrdeniami uvedenými v konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s hodnotením, ktoré urobil žalovaný, že ako ani faktúry, tak ani písomné upozornenie (a odpovede na ne) nemožno v kontexte ďalších dôkazov považovať za presvedčivé dôkazy výlučného prepojenia ochranej známky „S.r.“ a žalobcov (ich právnych predchodcov).

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto smere poukazuje tiež na odpoveď pána Š. H., ktorý okrem iného uvádza: „Ako výrobca vína som požiadal Výskumný ústav vinohradníctva a vinárstva v Bratislave okrem iného o zatriedenie značkového vína červeného pod názvom ‘R.’. Na základe odobratej vzorky vína a vykonaných rozborov Ústredný kontrolný a skúšobný ústav poľnohospodárstva v Bratislave mi vydal osvedčenie o zatriedení uvedeného značkového vína pod týmto názvom. Toto víno som na výstavách vína prezentoval a spotrebiteľom predával ako značkové víno ‘R.’. Slovo ‘S.’, ktoré je použité na etiketách sa vzťahuje k označeniu vinohradníckeho rajónu ‘Skalický vinohradnícky rajón’ a nie je označeniu výrobku.“

Správny orgán teda nepochybil ani pri právnom hodnotení zisteného skutkového stavu. Jeho záver o tom, že „S.r.“ nie je označením spôsobilým rozlíšiť tovar, konkrétne červené víno, produkované žalobcami, resp. ich právnym predchodcom, sa zakladá na zákonne a dostatočne vykonanom dokazovaní, pričom vlastné hodnotenie dôkazov je jasne a zrozumiteľne rozvedené v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia. Vychádzajúc z neho, žalovaný správne uzavrel, že „S.r.“ je označením, ktoré spadá pod negatívne vymedzenie ochranej známky obsiahnuté v § 2 ods. 1 písm. c/ zákona o ochranných známkach a zároveň napĺňa i vymedzenie ďalšej zápisnej výluky, a to podľa § 2 ods. 1 písm. b/ zákona o ochranných známkach, keďže tieto dve ustanovenia treba chápať a vykladať vo vzájomnej súvislosti. Nemožno preto konštatovať porušenie § 46 správneho poriadku, pretože zákonné predpoklady pre vydanie rozhodnutie podľa § 16 ods. 1 zákona o ochranných známkach boli naplnené.

Najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že obmedzenie preskúmvacej právomoci správneho súdu tak, ako vyplýva z § 250j ods. 1 OSP obmedzuje súd v zmysle zisťovania dôvodov nezákonnosti, resp. nesprávnosti, preskúmvaného správneho rozhodnutia. Vychádza sa z toho, že nie je úlohou súdu konať na základe bianco návrhu účastníka konania a vyhľadávať zaňho dôvody nezákonnosti správneho rozhodnutia. Súd by pochybil, keby preskúmvané správne rozhodnutie zrušil z dôvodov idúcich nad rozsah podanej žaloby, resp. opravného prostriedku. Pokiaľ však súd dospeje k záveru, že v danom rozsahu je toto rozhodnutie vydané v súlade so zákonom, je len na jeho uvážení, či v záujme presvedčivosti uvedie ďalšie argumenty v prospech tohto zistenia; svoje zistenia však musí založiť na obsahu administratívneho spisu (§ 250i ods. 1 OSP) s výnimkou ak preskúmvava rozhodnutie správneho orgánu, ktorým správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie (§ 250i ods. 2 OSP).

Krajský súd v Banskej Bystrici postupoval správne, keď preskúmvané rozhodnutie potvrdil. Keďže v jeho konaní neboli zistené ani procesné pochybenia odôvodňujúce zrušenie rozsudku a jeho vrátenie na ďalšie konanie, Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu podľa §250ja ods. 3 a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1, § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP tak, že žalobcom ich náhradu nepriznal, pretože v tomto konaní neboli úspešní, a žalovanému preto, že mu žiadne trovy z dôvodu podania neúspešného odvolania žalobcov nevznikli a ani ich náhradu neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júna 2011

JUDr. Jana Baricová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková